

bevisning, at den schweitziske Armee omfatter en Kjerne af Mandskab, som med Hensyn til hvad der kan udføres, berettiger til de skjønneste Forhaabninger, naar den militære Aand hæves ved den patriotiske Følelse". (Thomson: Væs videre!) Videre har jeg ikke her, men jeg skal gjerne fremdrage til yderligere Støtte for disse Betragtninger, hvad en høiere norsk Militær, Oberstlieutenant Hjorth, som har været Chef for det norske Sægerkorps, har dømt om den samme Krigsperiode: „Der synes blot at kunne være een Mening om, at den Forretningsdygtighed, Hurtighed, Kraft og Præcision, hoormed Apparatet — i nærværende Tilfælde det schweitziske Militærsystem — har virket, er skiftet til at vække almindelig Beundring". Det er en Sagtyndig, der udtaler sig saaledes. — Med Hensyn til de Talstørrelser, som den ærede Rigsminister fremkom med under Finantslovens første Behandling, ere de jo allerede blevne gjorte til Gjenstand for en nærmere Belysning af min ærede Sidemand tilhøire. Det er ogsaa saa iøinesalbende, at det ikke kan forklæres paa almindelig Maade, naar man ser, at mellem Aarene 1872—74 have Militærudgifterne i Schweiz udgjort mellem 3 og 4½ Mill. Francs, medens de i de følgende Aar fra 1875 til og med 1878 have udgjort mellem 11 og over 13 Mill. Francs. Man ser dert en ganske mærkværdig Stigning, som falder netop i Aarene 1874—75. Der har vi ogsaa den ny schweitziske Hærløvs af 13de November 1875, hvorved det skete, at, hvad der hidtil havde været Kantonerne Sag, blev lagt over til at være Forbundets, medens Forbundet tidligere kun havde forholdsvis meget saa Udgifter til Forsvarsvæsenet. Man kan naturligvis opfatte Folkevæbning paa forskjellig Maade. Det Væsentlige derved er den korte Tjenestetid. Det har sine store økonomiske Fordele; det letter i høj Grad Børnepligtens Forsyldelse, men fyldestgjør tillige det politiske Hensyn, som man ingenlunde maa overse i vor Tid. Det har imidlertid ogsaa den militære Fordel, at det muliggjør en hurtig Mobilisering, idet man lader den taktiske Inddeling falde sammen med den geografiske. Der er en Ting, som jeg tror ikke er uvæsentlig for Militærsystemet og som jeg netop maa fremhæve her. Jeg tror ikke, at man paa samme Tid, som man gjør Tjenestetiden saa kort som mulig, tillige kan svække Rammerne; jeg tror, at, hvis man virkelig vil have den korte Tjenestetid, maa man ogsaa have faste, stærke og sikre Rammer, og jeg tror, at vi med Hensyn til Bevaringen af vor nuværende Hæverordning, som vi naturligvis maa beholde, til vi faae en anden, ikke for meget maa forsumme at bevare Rammerne fuldtallige og stærke. Jeg tror bedst at kunne oplyse dette ved et Billede. Der finder her et lignende Forhold Sted som mellem en Hest og en Rytter. Er det en meget dygtig Rytter, kan han tumle en

ung, syrig, utilredet Hest nogenlunde; er derimod Rytteren mindre øvet — og jeg kan her sammenligne den korte Tjenestetid med Rytteren — kan dette ikke lade sig gjøre, men faar han en gammel øvet Skolehest, gaar det af sig selv alligevel. Naar jeg nu spørger mig selv, hvorledes jeg staar overfor det foreliggende Forslag, er Spørgsmaalet dette, hvor vidt man derved kan siges at foregribe Hærløvens Gjenmænsyn, thi stykkevis Reformer er jeg i og for sig ikke stemt for — og dernæst, hvor vidt Forslaget kan siges at gaa hen i Retning af Folkevæbning eller ikke, om det er et lille Skridt til Forberedelse deraf eller ikke. Jeg tror ikke, at man i og for sig skal være saa overordentlig bange for at røre ved enkelte Punkter af de nærværende Forsvarslove, naar derved kan forberedes noget Bedre. Vi have jo med Hensyn til Sønderofficersloven viist, at det kan være nødvendigt at gjøre noget Saa-dant. Jeg tror, at, hvorledes man end vil ordne Sagen, hvad enten man vil gaa ind paa den Ordning, her er foreslaet, eller kan finde en bedre — og det er høist sandsynligt, at man kan det, der er jo allerede fremkommet flere Forslag — maa man sør eller senere faae borttaget af vore Forsvarslove, hvad man kalder det „døde Bælte" eller, som det ogsaa kaldes, den „aabne Begravelse". Jeg tror, at det er høist demoraliserende for Befalingsmændene, at der er tre Aar, i hvilke de ikke kunne forfremmes. Jeg kan saa overmaade godt forstaa, hvorledes det maa virke, ikke fordi jeg selv har Erfaring, — jeg har vel været Officer, men naaede ikke saa vidt — men jeg har mange Kammerater, som dels ere passerede igennem, dels ere blevne staaende i det „døde Bælte" og der have set Kammerater springe dem forbi, skjøndt de selv vare lige saa raske. Jeg skal iøvrigt ikke komme ind paa, hvorledes Løsningen bedst kan være. Jeg tør ikke tage noget endeligt Standpunkt i Sagen; der er jo kommet forskjellige Forslag frem, og mulig kan der findes en bedre Løsning end Lovforlagets; men i ethvert Tilfælde skal jeg stemme for Sagens Overgang til 2den Behandling.

Formanden (Krabbe): Da der endnu er indtegnet flere Talere, og det er mig meddelt, at det tilbørlig vil blive længere Foredrag, der kunne ventes, skal jeg hermed afbryde Forhandlingen om den foreliggende Sag for i Dag, for at lade den forsatte i et følgende Møde. Det vil dog være hensigtsmæssigt allerede i indværende Møde at lade foretage de to paa Dagsordenen sidst opførte Sager. Den første af disse er:

Spørgsmaal om Fremme af Forespørgsel til Indenrigsministeren af Folkethingetsmanden for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) m. Fl. angaaende